

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvoraka ulice števil. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inzerati: šeststopenjska petiti-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravništvu: za celo leto 6 gl., za pol leta 3 gl., za četrt leta 1 gl. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. voč. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gl., za četrt leta 2 gl. 50 kr. in za jeden mesec 86 kr.

Štev. 206.

V Ljubljani v petek, 11. septembra 1885.

Tečaj II.

Francija in nemško-španski prepir.

Dogodki v Madridu obrnili so pozornost vse Evrope naše; povsodi vzbudili so nekako živahno zanimanje, osebito pa med sosedi Francozi; tam vzbudili niso le navadno zanimanje, marveč nekako krčevito razburjenje, saj je v ta boj zamotan Francije najhujši sovražnik, Nemčija. Nastane pač vprašanje, če bi bil ta prepir med Nemčijo in Španijo, ta slučajni boj koristen za Francijo, ali pa bi morda francoski ljudovladi prinesel resne nevarnosti? Francoski vročekrvni radikaleci sanjajo uže o španski republiki, katera bi nastala kakor Feniks iz te vojske, in zibljejo se uže v sladkih nadejeh, da bode potem kot posestrima pomagala francoski ljudovladi zopet si pridobiti Elzasijo in Loreno.

Monarhisti pa trepečejo in groza jih obdaje, da pade klerikalni španski kabinet, kateri se je kazal tako prijaznega in ljubeznivega nasproti njim, saj se je jeden njegov član javno in z vso silo poganjal, naj bi se zopet ustanovila cerkvena država.

Zmernim francoskim republikancem je prav po godu, da se je razdrlo prijateljstvo med Nemčijo in Španijo, a oni uže dobro uvidevajo, da se ta zadeva ne bi v Španiji razmotala brez notranjih prekucij, katere bi se mogle potem razširiti čez Pireneje tudi v Francijo. Zato pa tudi njihova glasila pišejo zelo zmerno in premišljeno, ne izražajo niti za to niti za ono stranko nikakih simpatij, marveč le mirno čakajo, kako se bode vsa zadeva razvila.

Ali pa so ta domnevanja o posledicah vojne tudi zanesljiva? Kdo bi mogel trditi kar naravnost, vender bi dejali, da te nadeje niso po polnem neutemeljene? Če pa pride pač do vojske, je to drugo vprašanje. V Berlinu so vest o raztrgani nemški zastavi v Madridu sprejeli silno hladnokrvno, ker jim je neznano ono vročekrvno navdušenje, katero vsako raztrgano zastavico hoče koj maščevati s krvjo. Knez Bismarek pač smatra ves ta madridski dogodek kot nepremišljeno dejanje nekaterih vročekrvnežev in najbrže bode mirno počakal, da se v razburjene Špance zopet vrne zavest in hladnokrvna premišljenost. Vsaj njegovo glasilo neče niti z besedico omeniti kancelarjevih namer, marveč le kratko in resno zavrača španske trditve, da Karolinski otoki pripadajo Špancem; kancelarjevo glasilo se celó skrbno ogiba svetu oznanjati, da si je Nemčija osvojila Karolinske otoke, in skoro ne bi verjeli, da je to istina, da ni nemški vnanji urad naznanil kabinetom svojo namero, zasesti nekatere otoke.

Ti otoki pa ne morejo biti drugi nego Karolinski otoki, in sicer med temi oni, na katerih so si nemški podaniki pridobili ozemlja ter se tam bavijo s trgovino. Sicer pa je v južnem morji še mnogo otokov, katere si more osvojiti Španija ter tako zadovoljiti svojo poželjivost po novih pridobitvah.

Španija uvidela bode pač, da se na morji ne more meriti z Nemčijo, da ne more pošiljati v tihi ocean svojih ladij, ker ima premalo denarja, razen tega pa bi Nemčija zaprla španskim ladijam pota in nevtralna pristanišča bila bi v slučaju vojske istotako zaprta, tako da bi Španija nikjer ne mogla dobiti premoža in živeža.

Španska ljudovlada bila bi, kakor učijo pač skušnje, najslabejša, najbolj onemogla država in imela bi med evropskimi državami presneto malo besede in vpliva, saj si je celó špansko kraljestvo moglo samo s posebno pomočjo Nemčije pridobiti nekako veljavo. Španija se ima pač zahvaliti Nemčiji, da se zdaj tako mirno in neovirano gospodari po marokanskih pokrajinah. Nemčija bila je ona država, katera je Francijo ovirala osvojiti si marokansko ozemlje; na ugovor Nemčije utaknila je Francija svoj meč zopet v nožnice ter si vsaj začasno izbrisala Maroko iz spomina. Kaj pa ko bi se Francozom zdaj vzbudilo poželjenje po marokanskih vinih, kdo bi jih pač zadrževal, kdo bi jim zagrmel svoj: Veto! Nemčija bi se gotovo ne potezala za svojega sovražnika. Za Francijo mogla bi biti vojska med Nemčijo in Španijo le koristna.

V povzdigo tržaškega pristanišča.

(Izv. dop.)

V Trstu, meseca septembra.

V novejšem času pokazalo se je povsodi veliko zanimanje za naše pristanišče, in kakor se kaže, se je pričelo vprašanje, kako naj bi se povzdignila trgovina in promet v tržaškem pristanišču, prav resno razmotrivati, vsaj tako kažejo razna znamenja. Tako na pr. to, da se je zdaj v istini uže pričela graditi uže tolikrat obetana in tako vroče zaželjena državna železniška proga Hernelje-Sv. Andrej, oziroma Trst, s katero progo se bode dosegla mnogo krajša zveza z istranskimi državnimi železnicami.

Glavna vrednost te nove zvezne črte pa obstaje v tem, da bode, ko se določi nameravana

Listek.

Prokleta!

(Roman spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

„V Civryu je mož z imenom Jean Renaud. To je prav tisti Renaud, kojemu je Mellier nekdanj življenje rešil ter mu skazal še mnogo drugih dobrot. Njemu torej Mellier naroči, naj mladeniča ubije, ker prisegel je bil, da mladega moža spravi s sveta. In v istini: mladeniča podere krogla puške Jeana Renauda, ki je bil šel tistega dne na lov na volke. Jeana Renauda primejo. Bil je 24 ur z doma in brani se, da bi izpovedal, kje se je bavil od neke gotove ure po noči, in kaj je ta čas delal. Videli so ga, kako je v Saint-Irunu iz gostilnice lezel, v kateri je bival umorjenec. To Renaud sam prizna. Ko ga pa povprašajo, kaj je imel po noči opraviti le-tam, potem molči. Molči pa gotovo zato, ker neče povedati imena svojega skrivca. Gotovo ni bil šel v Saint-Irun, da bi ropal, temveč da bi uničil papirje, ki bi policijo

lahko vodile na sled pravemu zločincu ter bi tudi pobral pisma, ki jih je pisala Lucila Mellierova svojemu ljubljencu. In v istini, v stanovanji umorjenčevem najdejo kupec pepela. — Jeana Renauda potem obsodijo, in on pride v bagno. Njegova žena umre same žalosti porodivši deklico. Kaj bode iz sirote? Jacques Mellier jo adoptuje ter ona stopi na mesto izginovše Mellierove hčeri Lucile. Prav verjetno je, da Mellier zapusti Jean Renaudovi hčeri vse svoje premoženje. Tako poplača njej to, kar je njenemu očetu dolžan. — „Tako,“ nadaljuje odvetnik, „je govoril nekdanji mirovni sodnik saint-irunski, in mislim, da je pravo zadel. Jaz sem prepričan, da je Jean Renaud nedolžen — in še veliko nedolžnejši kakor misli dobri Geoffrey. Jean Renaud po mojih mislih zlodejstva niti načinil ni, nego je le Jacques Mellier, kateri se je pri tem poslužil Jean Renaudove puške. Da je volčji ubijalec kriv, ne bili bi ga videvali tisti večer pred umorom na vseh ogljih; mož bi se bil skrtil. Tudi bi ne bil še dihalo žrtvo vlekel do groblje, nego gledal bi bil, da skoro uteče. Ne; on je umirajočega slučajno našel. Ta mu je potem ukazal, naj poišče njegove papirje ter naj jih uniči; pri tem mu je gotovo imenoval morilca, in ta mo-

rilec je: Jean Renaudov dobrotnik! Iz tega se tudi lahko sklepa, zakaj se je ta prenapeto hvaležni, brezmejno pošteni mož dal obsoditi namesto družega!“

Grof prikimlje.

„Da, tako se skrivnostna ta dogodba najlože razloži. Iz česa pa sklepaš, da je mlada Mellierova hči bila ljubica umorjenčeva?“ — „To dokazuje uže to, da je izginila. Ko izvé, da jej je lastni oče umoril ljubega, ubeži na tuje, da tam skriva svojo sramoto, ki se več ne dá izbrisati. In h komu naj bi bil sicer mladi tujec hodil vsako noč v Fremicourt? Tudi je prišel iz Rheimsa v oni kraj baš takrat, ko se je tudi gospodičina Mellierova vrnila bila od nekega ondotnega obiska domov.“ — „Ah!“ jekne grof ganjen. „Iz Rheimsa je torej prišel mladi tujec? In kedaj se je to godilo, kaj praviš?“ — „Pred kakimi dvajsetimi leti.“

Grof postaja zmerom bolj zmeden.

„In kako li se je zval umorjenec?“ povpraša plaho. — „Imenoval je bil le svoje krstno ime: Leon.“

Grof tožno zakriči. Trešči po konci, bled ko zid, zmedeno gledajoč in zdelo se je, da ga groza

péage-pogodba za črto južne železnice Divača-Ljubljana, obširni promet zapadnega državno-železniškega omrežja, katero seza do severnih in zapadnih mej monarhije, da bode ta obširni promet razširil svojo tarifno moč sim do našega pristanišča, kar je vsekako velike važnosti in koristi za Trst. S tem napravile se bodo nove, ugodne konstelacije v prometnem oziru, katere bodo pospeševala povzdigo tržaške trgovine.

Vsekako nastaje še vprašanje, kje se bode nova črta stekala v Trst, da bi se jej mogel bližati in jo rabiti tudi pomorski promet. Pri Sv. Andreji ni prostor ugoden, da bi se mogla tam postaviti obširna postaja za blago, razen tega pa manjka tudi primerne kraja, kjer bi se mogle izkrcavati ladije; in vzemimo, da bi se to tudi lahko oskrbelo, trajalo bi to delo vendar dolgo vrsto let in stalo bi obilo troškov.

Sicer je gotovih uže več načrtov, kako naj se doseže zveza hrpelske železniške črte z novim, v onostranskem predmestju ležečim pristaniščem, a tej izvedbi stavile bi se na pot mnoge ovire. Zaradi tega se v to novo državno progo ne stavijo prevelike nadeje, saj jej ne bode možno v obili meri pospeševati promet. Vender je ta nova proga važna, ker je prvič z njo storjen prvi korak k boljši bodočnosti, drugič pa se bode morda tudi stara proga prisilila, da bode naklonila prometu s Trstom novih koncesij.

Konečno naj omenim še, da povem vso istino, da se v slednjem času južna železnica obnaša Trstu nasproti jako prijazno ter v mnogem oziru povspešuje tržaško trgovino. Tržaška trgovina pa je tudi podpore potrebna, kajti konkurence se vedno bolj množijo in osebito skuša Genova postati nevaren tekmeč; tržaška trgovina dobila je uže marsikako hudo rano, katera se ne bode tako naglo zacelila.

Položaj v Sudanu.

Dopisnik v „Pol. Corr.“ poroča iz Kahire o položaji v Sudanu tako-le:

Sudanske zadeve pričele so zopet stopati v prvo vrsto in to ob času, ko se je mislilo, da so se s smrtjo Mahdijevo odstranile vse nevarnosti. Glavna zmeta bila je v tem, da so tukajšnja revolucijo smatrali kot nekako po Mohamedu Ahmedu vzbujeno versko gibanje, katerega načelo in oživljajoča moč se združujeta v voditelji ter z njim tudi razpadeta. Kdor pa pogleda prvi začetek revolucije ali je v stanu, čuti mnenje ljudij, kateri so stali v njeni sredi, mora spoznati, da je popolnoma politična. Več kot čudovito je, da čez cela štiri leta ni do nas prodrlo nič o novem naku, v tem ko smo vendar celó o intimnih zadevah iz okolice Mahdijeve poučeni. Da so Sudanci prošinjani verskim fanatizmom, in v nikaki zvezi

trese. Gospod Dumoulin ga začudeno pogleda; a ni se upal, česa ga vprašati. Na to se grof spusti zopet na svoj stol, tam nepremično obsedi zakrivši si obraz z rokama. Naposled se osrči ter vzdigne glavo. „Ne povprašuj me“, dé žalostno svojemu prijatelju. „V tem trenutku bi ti ne mogel ničesar povedati. Nehoté si, ljubi Nestor, omenil žgočo skrivnost mojega življenja, za katero edino še nisi znal. Nekega dne ti razodenem vse — a danes mi k temu manjka poguma! . . . Bolj ko kedaj mi je sedaj na tem, da se Jean Renaud oprósti. Pa bodem li to mogel, ne da bi zatožil pravega morilca? Kajti tega bi ne hotel storiti po nikakem načinu! Kaj mi svetuješ?“ — „Jutre ti izročim memorandum, ki sem ti ga obljubil, a zraven tega tudi napišem prošnjo, da se Jean Renaud oprósti; prošnji priložim ugodna spričevala iz Cayenne. Tvoje zaupanje pri ministru stori potem še drugo. Dvajset let je uže minolo, kar se je zgodil zločin; stvar je skoro zastarela. Prepustimo torej pravega krivca pekoči ga vesti. Žrtva Jean Renaudova bi bila brez koristi, da ubojnika danes izročiš sodišču. Če Jean Renauda opróstijo, potem se mu gotovo zgodi pravica, in misel ga bode božala, da se ni zastonj žrtvoval za krivca.“

z vstajo. Fanatizem spi skrit v prsih vsakega orientalca in potrebuje samo iskre, da se uname. Nadeja Angležev, da bode tekmovanje in prepri med sudanskimi rodovi prej napravil mir, nego zmagovalno prodirajoča vojna, se najbrže uresniči; a to ni ravno posledica Mahdijeve smrti.

Mi imamo zdaj dokaz. Mohamed Ahmed leži baje uže nad dva meseca v grobu, a ne opazi se nikaka sprememba v taktiki Sudancev. V Suakimu so vedno mali prepri, kateri spominajo na Osmana Digma. Resno nastopajo vstaši na Nilu, kjer prodirajo neprestano proti severu. Šejk Tambul, kateremu je bilo izročeno zastopstvo s kedivsko močjo nad provincijo Dongolo, prišel je te dni kot ubežnik k angleškim predstražam ter poročal, da je več tisoč vstašev z 800 puškami in nekaterimi topovi zasedlo Dongolo. Sudanci so med tem še dalje na sever prodrli ter imajo tudi otok Argo za seboj. Južna, vsekako močno utrjena angleško-egiptovska postaja Akeshah je le nekaj dni oddaljena od sudanskih pozicij.

Sudanci prav za prav ne nastopajo ofenzivno; osvojijo si novo ozemlje, kadar se more to zgoditi brez posebnih izgub, a ne gredo dalje, dokler se niso tam utrdili, si zagotovili zvezo zadaj ter si oskrbeli živeža. Nič družega ne pomenja njihovo zdanje daljne pomikanje. Pretirano bi bilo torej, verovati vestem, da 80 000 Sudancev maršira proti Angležem. Ravno tako bedasto bi bilo tudi, pustiti vse gibanje v nemar, kajti če tudi sami ne napadajo, morali se bode konečno Angleži znebiti neprijetnega soseda. Skoro se ne bode možno ogniti, da bi se ne spopadli.

Dokazi, da Sudanci dobivajo od zunaj podporo, se vedno bolj množijo, osebito v Egiptu imajo zaveznike. Visoko stoječ uradnik se je pred kratkim izrazil, da je polovica paš in bejev egiptovske vlade v skrivni zvezi z Mahdisti. To so dokazi, da je gibanje v Sudanu politično — kajti če bi bil Mohamed Ahmed v istini kot obljubljeni reformator vere deloval, težko da bi našel pomoči na takih ljudeh, kateri so se najdalje odstranili od verskih načel izlama. Da Sudanci dobivajo tudi gmotno podporo, je znano.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Dnevni red otvorenju državnega zbora dne 22. t. m. je naslednji: Nastop starostnega predsednika in njegova obljuba; izvolitev članov iz zbornice, da oskrbljujejo začasno posle perovodij; obljuba poslancev; poročilo c. kr. vlade o slovesnem otvorenju državnega zbora v 26. dan septembra t. l.

Nekateri listi poročajo, da se letos ne snidejo več **deželni zbori**, marveč še le v prihodnjem letu meseca aprila ali maja; izjemno bodo

Nekega dne pokliče vodja kaznjenške kolonije cayenneške Renauda v svojo sobo.

„Dobil sem danes dva za vas jako važna telegrama,“ reče mu prijazno. „Prvi telegram mi naznanja, da ste popolnoma oproščeni.“ — „Da sem popolnoma oproščen?“ . . . vikne Renaud ves iz sebe. — „Da, da! popolnoma ste oproščeni! Neka uplivna oseba delala je za vas; a tudi to, da ste se tukaj lepo obnašali in se tudi v drugem odlikovali, provzročilo je, da ste dobili milost cesarjevo.“ — Jean Renaud ni mogel zdaj več dvomiti; prične jokati. „Oj, domov! . . . domov! . . . domov! . . .“ to so bile edine besede, katere je mogel izgovoriti.

„Nič vam ne zaprečuje vašega povratka domov,“ reče ganjeni vodja dobrotno. „A z vašim pomiloščenjem je došel tudi drug telegram, vsled katerega se mi je naročilo, da vam izplačam tristo frankov.“

Jean Renaud ni mogel govoriti. Njegove prsi so se krčevito vzdigovale, a njegove roke so se sklepale tresoč se. Bil je same sreče onemel!

9.

Na elysejskih (prekrasnih) poljih pariških odpirajo se v prečudnem parku, ki ga nazivljejo

zborovali letos pred Božičem še oni deželni zbori, kateri imajo rešiti posebno nujne zadeve.

Med **českimi** obrtniki pričelo se je živahno gibanje; povsodi se z velikim zanimanjem skuša rešiti vprašanje, kako bi bilo možno povzdigniti obrtni stan. Konec tega meseca imeli bodo v Pragi česki obrtniki shod. Poleg drugih točk v programu je tudi ta, na kakov način bi bilo možno osnovati samosvojno posojilnico za male obrtnike. Dalnja točka programa je tudi posvetovanje o prireditvi deželne obrtne razstave za Česko, Moravsko in Šlezko. Razstava priredi se v Pragi.

Tuje dežele.

Italijanski opozicijski listi izražajo vsi zahtevo, naj se vojaki pokličejo nazaj iz nezdravih jutrovih krajev ob Rudečem morji; izrekajo pa tudi željo, naj bi se opustila naselbinska politika, katera je zahtevala toliko žrtev, a ni prinesla nikalih koristij. — „Popolo Romano“ poroča, da so vse vesti o nameravani italijanski ekspediciji v Tripolis, Maroko, v Sudan ali na gvinejsko obrežje neutemeljene.

V **Francoski** določen je 4. dan oktobra za nove volitve. Zdjaj pričele so tudi razne stranke popolno agitovanje. Vseh volilcev šteje Francoska 9 696 168. — Minister za uk in bogočastje izdal je do škofov okrožnico, v kateri opomina duhovščino, naj bode pri bodočih volitvah po polnem nevtralna.

V **Španiji** se v slednjih dnevih niso ponavljali nemiri in demonstracije, vendar je v Madridu nastavljen vojaštvo. Listi zatrjujejo, da bode minister Elduayen zahteval od Nemčije, naj prizna španske pravice do Karolinskih otokov, a pri tem da ne bode kar naravnost odbil ponudbe, naj se vsa zadeva izroči razsodišču.

Angleški listi izražajo se glede prepira o Karolinskih otokih, da je Španija dolžna dati Nemčiji popolno zadoščenje. „Times“ poudarjajo, da mora Španija osebito odstopiti od trditve, da so se njene pravice na zločinsk način žalile, in v to potrebuje špansko ministerstvo samo nekoliko moralnega poguma. Če pa je ministerstvo pre-slabo, postaviti se nasproti sebičnemu kričanju, iz-ostale ne bodo zaslužene posledice. „Daily News“ menijo, da nikakor ni ponižanje za Nemčijo, če priznana občutljivosti Španije. „Morningpost“ primerja dogodke v Madridu z onimi v Parizu leta 1870 ter meni, da bi revolucijska stranka v Španiji, če bi prevladala, nakopala Španiji Sedan. „Standard“ pravi, naj bi se zadeva glede Karolinskih otokov izročila razsodišču.

Iz **Carigrada** se poroča, da se turško-angleški dogovori kaj počasi razmotavajo. Sultan ne kaže volje, da bi se pred izidom novih angleških volitev hotel zavezati na katero koli stran.

Carré Marigny, istočasno s popjem tudi „marijonetni odri“, katerih se posebno otroci takó zelo veselijo. Mali dečki z rožnatimi lici in začudenimi očmi, male deklice z frfrajočimi kodri, ljubke in uže nekoliko koketne — ali ni to presrčno občinstvo? Da, in to občinstvo je hvaležno in prizanesljivo vsem tem „lesenim glavam“, katere, kakor se zdi, deklamujejo.

Zagrinjalo se vzdigne; igra začne. Leseni Pavliha pozdravi mlade svoje prijatelje vrišeč: „Brrr! brrr! . . .“ Otroci, ki so se nekoliko pomudili, puste, te glase slišavši, vse svoje igre ter kar derejo v „dvorano“ (sè štirimi vrvmi ograjen prostor) ter posedajo na nizke klopi pred odrom. Spreddaj sedijo manjši otroci, zadaj večji.

Zdajci nastane globoka tihota med poslušalci. Vsi gledajo in poslušajo. Mlado občinstvo Pavliha kar očaruje, ko pretepa komisarja; isto tako se smejejo na jok držečemu se Pierrotu (Tumpeca), ko ubije kunca. Poslušajoči mladi svet se ne more dovolj načuditi Colombini, ko Harlequinu izpije vino. Kako smejanje sledi prvi tihoti, kak rokoplosk, kako veselo kričanje!

Pričetkom l. 1869. je bilo neko tako „marijonetno gledališče“ uže kaka tri leta pri otrocih v

Dopisi.

Iz Vipave, 9. septembra. (Izv. dop.) Dne 17. t. m. vrši se pri nas jako redka in važna slovesnost, vzdali se bosta namreč v šolskem poslopij spominski plošči pokojnima gg. Juriju Grabrijanu, bivšemu dekanu vipavskemu, častnemu kanoniku in vitezu Fran Josipovega reda, in Štefanu Kocijančiču, tamošnjemu rojaku, častnemu kanoniku, centr. bogosl. semenišča ravnatelju in jutrovih jezikov profesorju v Gorici.

Ta gospoda sta dušna velikana našega milega slovenskega naroda. Prvi je ustanovitelj in blagi pospešitelj narodnega šolstva v vipavskem trgu, kakor tudi v celi kranjski vipavski dolini, drugi je možak, ko se mu vklanja vsak izobražen človek. Slavnost vrsila se bode v naslednjem sporedu:

Ob 10. uri dopoludne slovesna služba božja, po tej primerna himna pred ploščama, slavnostna govora, blagoslovljenje, zopet himna, banket.

Vdano se prosi, da se udeležitelji banketa, ki stane 1 gld. 50 kr., blagovolé oglasiti vsaj do 14. t. m. pri vodstvu ljudske šole v Vipavi.

Da se visoko častita duhovščina, slavno učiteljstvo ter sploh blagi domoljubje te slavnosti mnogobrojno udeležé, udano vabi slavnostni odbor.

Razne vesti.

(Drugi občni potop.) Učeni matematik in zvezdogled J. Stöfler napovedal je bil leta 1518 cesarju Karolu V. občni potop, kateri bi se bil imel meseca februarja 1824 pričeti. Učeni mož bral je neki zvezd, da bode zadelo novo uničenje svet. Vsled tega polastil se je vseh ljudij velik strah in dasi so se oglašali tudi drugi učenjaki, ki so Stöflerja smešili, ni vse to nič pomagalo. Cesarjevi svétniki priporočali so mu, naj da napraviti na najvišjih gorah stanovanja. Povsod delali so se čolni in ladije, kajti vsakdo hotel se je preskrbeti za dan, ko je imela pridrviti nezgoda čez svet. Čim bolj se je bližal februar leta 1824, tim večji strah vladal je med ljudmi in mnogo jih je zblaznelo. Vender kako iznenadjeno bilo je vse, ko napoči 1. februarja dan in je najlepše jasno nebo odajalo zemljó. Namesto prorokovanih nalivov imeli so najlepše dneve skozi cel mesec. Kaj je učeni Stöfler k temu rekel, se ne vé.

(Od ciganov umorjen.) O roparskem napadu, ki se je dogodil pred kakim tednom v občini Bukovina, pripovedujejo časopisi sledeče: „Ivan Toužil, 24letni sin kmeta Matije Toužila, zaslišal je ponoči sumnjiv ropot. Skoči tedaj iz postelje in teče na dvorišče. Tu zapazi pet mož, ki so vlomili vrata pri hlevih in so se ravno pripravljali, da bi živino odgnali. On takoj zgrabi jednega lopova in začne se hud boj med njima. A ta potegne med borenjem samokres in ga sproži Toužilu v prsi. Dasi hudo ranjen, vender ni odjenjal preganjati roparje. V tem čula sta se še dva strela in ubogi mladenič zvrnil se je smrtno ranjen na

Parizu jako priljubljeno. Zvalo se je „Gledišče Rigolo“. Lepe dekoracije, krasno upodobljeni in pomalani možicliji, bogate oprave, zanimive in dovtipne igre, vse to je provzročevalo, da je lastnik gledišča Rigolo slovel; otroci so ga nazivali sploh le „očeta Rigolo-ja“. Samo po sebi se umeje, da je „oče Rigolo“ imel s svojimi marijonetami tudi lep dobiček.

Kakor njegova tovariša Gvignol in Gringalet, imel je oče Rigolo v svoji trumi vse „osebe“ italijanske komedije: Harlequina, Pierrota, Colombino, staro ženo, hudiča, žandarja in lekarničarja. A ker je te osebe večkrat preoblačil, lahko je ena in ista „oseba“ predstavljala tudi druge. Marijoneta „gledišča Rigolo“ pa, katera je kazala največi talent, največi dovtip, sijajne posebnosti ter je igrala najrazličnejše vloge, — ta marijoneta je bil Rigolo sam. Rigolo je imel ko trava zeleno kapo na zvitej svojej buči; vrhu tega je nosil plavo suknjo (blouso) s zlatim pasom ter velikansk ovratnik. Kaderkoli je lesen možiček se pokazal na odru, ni bilo ne konca ne kraja veselemu vpitju. Noben operni umetnik ni doživel še toliko priznanja, noben umetnik ni bil še toliko občudovan in slavjen, kakor mali uličar Rigolo od na-

tla. Ko so njegovi stariši in bratje po streli vzbujeni prihiteli ven, imel je le še toliko moči, da je izgovoril besedo „cigani“, na kar je izdihnil dušo.“

(Volk ga je raztrgal.) Iz Draždan poroča se o sledečem groznem dogodku: „Te dni hotel je posestnik neke menažerije s svojo družino po železnici proti Lipskem potovati. Soproga in njegova hči vzela sta v posebnem vozu prostor, on pa in njegov še mali sinček ostala sta v vozu, v katerem so bile naložene kletke z divjimi zverinami. Najedenkrat posreči se volku, ki je bil v svoji posebni kletki, oprostiti se. Ves ljut skoči na svojega gospodarja, ki je bil bolan in se ni mogel braniti, ter mu zasadi ostre svoje zobe v prsi. Dečku posrečilo se je skozi okno ubežati. Klical je na pomoč, a ta prišla je prepozno. Ubogi mož bil je uže mrtev in krvoločna zver bila se je uže dokaj nasitila nad mesom umorjenega, ko so planili ljudje z orožjem nad njo ter jo usmrtili.“

(Skrivnostna smrt.) Blizu Pešte umrl je dne 5. t. m. na posestvu svojega očeta nanagloma dvaindvajsetletni sin necega nekdanjega ogorskega ministra in zeló odličnega državnika. Po časopisih bil je navoden kot uzrok smrti mrtvoud. V privatnih krogih pa se vse kaj družega pripoveduje. Trdi se, da je bil mladi mož zaljubljen v krasno in tudi še mlado ženo, ki je svoje dni na Dunaji veliko ulogo igrala, a jo je pozneje nek ogerski aristokrat vzel v zakon. Sprog lepe žene se dolgo časa za mladega moža nič brigal ni. Pretečeni teden pa je prišel neki stvari na sled, ki mu ni ugajala, in nasledek bil je dvoboj. Zaljubljeni mladenič bil je uže pri prvem streli v prsi smrtno ranjen. Prenesli so ga na posestvo njegovega očeta, kjer je izdihnil dušo.

(Zanesljivo znamenje.) Mestna gospa (na obisku na kmetih): „Povejte mi, draga žena, kako se spozna, so li črešplje na drevesu uže zrele, ali ne?“ — Kmetica: „To je lahko, gospa; pogledati le treba, če so pokradene, ali ne; kar je pokradeno, je zrelo; kar ostane še na drevesu, je nezrelo.“

Domače stvari.

Cesaričina Stefanija v Postojini.

Včeraj bila je Postojina tako srečna, da jo je obiskala presvitla cesaričina Stefanija. Da-si se je o tem obisku zvedelo še le pred kratkim ter je visoka gospa izrecno odvrnila vsak oficijelen sprejem, vender si udano ljudstvo slovensko ni moglo kaj, da ne bi izrazilo visoki cesarski gospej svoje spoštljivosti, ljubezni, neomahljive udanosti in zvestobe do vladajoče hiše. Povsodi razširila se je nečuvvena radost, ko se je zvedela vest o tem obisku. In včeraj bil je ta srečen dan.

Prijazni trg in cesta do jame bila je okrašena z zastavami, grbi in zelenjem, in to vse tako ukusno, da je moralo napraviti na vsakega prijeten utis ter vzbuditi vzvišen čut.

Na vse zgodaj v jutro čakalo je nestrpljivo ljudstvo na slovesno okrašenem kolodvoru, kdaj prisope

vdušenih mladih poslušalcev! Rigolo je bil glavna oseba v vseh ulogah. In vsak dan je kaj novega smešnega vgnal ali si je nove dovtype umislil! Pa niso le otroci radi poslušali malega Rigolo-ja, nego tudi resni očetje in ostre matere so imeli zaradi njega kar popocati od smeha. Take burke je znal uganjati ta mali možicelj!

Bil je pa tudi najljubša uloga možu, ki je v omari tičal ter deloval; ljudje so govorili, da se mož v Rigolovi sam igra in sam svoje misli in svojo objestnost kaže.

Nekega dne junija meseca pa je bilo v kljub lepemu vremenu gledišče „Rigolo“ zaprto, in to v nemalo začudo in jezo njega stalnih obiskovalcev.

Kaj se je zgodilo „očetu Rigolo-ju“? povpraševali so sosedne „umetnike“ in čuvaje parkove. A nobeden ni znal ničesar.

Večer poprej je oče Rigolo odvezel bil dekoracije, položil svoje marijonete v velik koš ter odšel, ne da bi komu besede rekel. Nekateri so mislili, da je marijonetar svoj posel opustil, ker je bil uže dovolj obogatel. Pa zakaj li ni v tem slučaju prodal svojega gledišča? Kolikokrat so se mu bili ponudili kupci!

vlak iz Trsta, kateri pripelje s seboj ljubljeno cesaričino. Ko se je približala zaželjena ura, prišli so na kolodvor: gospod deželni predsednik baron Winkler, vsi uradniki, duhovščina, občinsko zastopstvo in razna društva, da vsprejmo visoko gospo.

Ko je ob polu 10. uri dopoludne privozil vlak na postojinsko postajo, tedaj zaorili so navdušeni „Živio! cesaričina Stefanija!“ Ko je nj. cesarska visokost zapustila železniški voz, pozdravil jo je gospod deželni predsednik, za kar se je ljubeznivo zahvaliti izvolila. Na to peljala se je takoj proti jami. Spremljali so jo grofica Sylva-Taroucca in grofici Chotek in Palffy ter nj. eksclenca gospod naddvornik grof Bombelles. Med potom stala je ob straneh obila množica naroda, katera je spoštljivo pozdravljala v navdušenih klicih visoko gospo. Pred jamo čakala je zopet obila množica in posebno izborna družba plemenitih dam, s katerimi je izvolila Nj. ces. visokost nekaj časa govoriti.

Na to podala se je visoka gospa v jamo, katera je bila sijajno razsvitljena s svečami in električno lučjo. Tu ogledala si je vse natanko in večkrat izražala je svoje občudovanje to naravine lepote. Upraviteljstvo jame poklonilo je nj. ces. visokosti mal spomenik na postojinsko jamo, nekak tintnik: kamenita ploščica, na kateri stojita dva stalagmita, jeden za tinto, drugi za pesek; pero pa je privezano z zlato vrvice na stalaktitu.

Ko se je vrnila visoka gospa iz jame, izrazila je zopet svoje občudovanje, na kar se je poslovila. Ob slovesu pa je izvolila visoka gospa podati roko v slovo gospodu deželnemu predsedniku baronu Winklerju kakor tudi vladnemu svetovalcu gosp. Globočniku, kateri jej je bil kažipot po jami in kateri si je kot mnogoleten predsednik komisije za postojinsko jamo pridobil obilo zaslug.

Na to odpeljala se je nj. ces. visokost cesaričina v „Hôtel Grand“, kjer se je nekoliko obedovalo. In zopet, kjer jo je obilo zbrana množica ugledala, zaorili so navdušeni „živio!“

Po obedu peljala se je cesaričina z vozom čez Senožeče in Sežano nazaj v Miramare.

V Senožeče pripeljala se je visoka gospa ob 2. uro popoldne, kjer so se imeli prepreči konji. Tudi tu priredile so se nj. ces. visokosti ovacije. Ves trg bil je oblečen v praznično obleko; raz hiš plapolale so velike zastave in hiše bile so okrašene z zelenjem. Narod zbral se je v mnogobrojnih skupinah ter izražal v slava- in živio-klicih svoje spoštovanje in veselje. Po prepregi konj, čez pet minut odpotovala je visoka gospa zopet dalje.

To je bil radosten dan za postojinsko prebivalstvo, ko je imelo v svoji sredi presvitlo cesaričino; ostal mu bode neizbrisno v spominu.

(Glasbene Maticе) šola prične s poukom 17. dan t. m. Na novo se vzprojemajo učenci samo 14. dne septembra dopoludne od 9. do 11. ure in popoldne od 3. do 5. ure v šolskih prostorih: Špital-

Oče Rigolo je naš stari znanec. On ni nihče drug kakor Jerôme Goš, pavliha Croqueferjeve glumaške trume.

Pavlihi je šlo vse tako dobro od rok, da si je ustanovil srečo. Od denarja, ki ga je našel bil pri Lucili, izposodil si je dva tisoč frankov. Najdenega premoženja ni hotel zmanjšati, kajti smatral je je kot posvečen denar, o katerem bo moral nekdanj otroku dati račun.

Ostalih deset tisoč frankov je s pomočjo nekega beležnika naložil in osiguril na hipoteke. Obresti od tega denarja rabil je v to, da je malega Leona hranil in ga pošiljal v šolo; otrok se je učil v najboljšem odgojališči v Dijonu.

Skozi ednajst let je potoval Jerôme Goš po okrožjih Côte d'Or, Haute Marne, Aube, Yonne in Nièvre. Hodeč od kraja do kraja igral je povsod s svojimi marijonetami; dotične igre zlagal je sam. Izprva mu je težko šlo; prvi dve leti celó nobene dobička ni imel. Moral bi bil prodati voz in mezga, da ni izgledno štedil in stradal.

ske ulice št. 7, II. nadstropje. Poznejša oglašila se ne bodo mogla v ozir jemati. Bivši gojenci se oglašajo dne 15. septembra od 5. do 7. ure zvečer. Vzprejemajo se samo otroci društvnikov. Na novo vstopivšim je takoj plačati 2 gl. društvenine za leto 1885/86. Šolnine pa je 1 gl. za mesec in predmet. — Društvo „Glasbena Matica“ ima v soboto 26. septembra svoj občni zbor ob 7. uri zvečer v dvorani Čitalnice.

— (Mesečni živinski someni) minolo sredo bil je slabo obiskan. Prignalo se je okolo 600 repov; kupčija bila je slabotna. Vzrok slabemu obisku je najbrže to, da vsakdo hoče obiskati v ponedeljek „črešpljevi someni“ in si je tako hotel prihraniti jedno pot.

— (Pri premijiranji konj na Vrhnikih.) katero se je vršilo minolo soboto, dobili so premije naslednji posestniki: I. za kobile z žrebeti: Vinko Ogorelec iz Škofljice 7 cekinov, Nace M. Jelovšek z Vrhnik 5 cekinov, Andrej Marinka iz Vnanje Gorice 4 cekine, Janez Kermel iz Kozarij 3 cekine, Jarnej Jeraj iz Sinje Gorice in Fran Seliškar iz Lukovice svetinji; II. za mlade breje kobile: Karol Obreza z Vrhnik 5 cekinov, Janez Gams iz Loke 4 cekine, Ignacij Štefin iz Zaloke 3 cekine, Janez Lenarčič iz Bev 1 svetinjo; III. za jedno- in dvetletna žrebeta: J. Črné iz Kozarij 2 cekina, Josip Bernard iz Ljubljane 2 cekina, Jarnej Jeraj iz Sinje Gorice 2 cekina. Svetinje so dobili: Josip Lenarčič z Vrhnik, Fran Grogorec iz Sinje Gorice in Josip Kršmanec iz Bev.

— (Osebne vesti.) V Celje pride kot okrajni glavar gosp. Netoliczka, do zdaj okrajni glavar v Radgoni.

— (Utonil) je dne 6. t. m. zvečer v blejskem jezeru 52letni žganjar Anton Mlinar. Istega večera opazili sta dve ženski z Mlina v jezeru plavajoče telo in mislili sta si, da se kdo koplje. Ko pa je oni pričel ječati, poklicali sta ljudi na pomoč, kateri so takoj prihitali. Podajali so možu v jezeru drog, naj bi se zanj prijel, a on ni opazil droga, ker je bil silno pijan. Voda odnašala ga je od obrežja vedno bolj na sredo jezera, kjer je potem utonil. Zvečer napil se je žganja in v pijanosti zagazil je ali pa se zvrnil v jezero.

— (Tržaški trubadur v Gorici.) Nek Josip F., ki je v Trstu v kavarnah kavo točil, šel je, kakor poroča „Ed.“, pred nekaj časom v Gorico na snubitev; vgnjezdil se je v hišo nekega poštenega črevljarja goriskega in tam o ljubezni prepeval domači hčeri. Ta je vzela sleparijo za dober denar, zaročila se z natakajem, katerega je oče en mesec v svoji hiši zastonj redil in mu tudi lepo svoto denarja posodil. — Pred 14 dnevi pa je naš poetično nadihneni ljubček popustil Gorico, češ, da gre v Trst po potrebna pisma. Ker pa se le ni hotel vrniti v Gorico, prišel ga je iskat goriški črevljar s svojo zaročeno hčerjo na policijo v Trst. Ali kako se prestrašita oba, ko izvesta na policiji, da je zaročenec uže oženjen ter da ima dva otroka. Policija je to stvar resno vzela in sleparja zaprla.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Celovec, 11. septembra. Denašnji manevér bil je najpovoljniji. Po 3 1/2 ure trajajočih vajah velelo je Nj. veličanstvo, naj se manevér ukonča. Cesar je pri tem izrazil svojo posebno zadovoljnost ter je na to vojaški obedoval z vojvodi in spremstvom, in sicer stojé na nekem holmu. Cesar ostavil je Celovec ob polu treh popoldne.

Celovec, 10. septembra. Moško pevsko društvo priredilo je zvečer cesarju serenado. Nj. veličanstvo cesar prikazal se je na oknu ter poslušal petje ter izrazil svoje priznanje. Narod je navdušeno pozdravljaval presvitlega vladarja.

Zagreb, 10. septembra. Ban podá se danes po noči z deputacijo sabora k sprejemu Nj. veličanstva cesarja v Požego. — „Agramer Zeitung“ poroča, da je neznan zločinec ustrelil skozi okno v Mitrovici tamošnjega sodnijskega pristava dr. Mihaela Sajnovića. Pričela se je preiskava.

New-York, 10. oktobra. V nekaterih okrajih države Ohio napravil je hud vihar obilo škode. Vkupna škoda se ceni na jeden milijon dolarjev.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 11. septembra.

Jednotni drž. dolg v bankoveih	82.05
„ „ „ srebro	83.55
Zlata renta	109.60
5% avstr. renta	100.—
Delnice národne banke	869.—
Kreditne delnice	287.20
London 10 lir sterling	125.—
20 frankovec	9.92
Cekini c. kr.	5.87
100 drž. mark	61.30

Tujci.

Dné 9. septembra.

Pri **Maliči**: Pertz-Saitta, zasebnica, s hčerko, iz Pariza. — Dr. Hausner iz Bamberga. — Kirchhoff s soprogo in Kropf, trgovec, z Dunaja. — Löwy, potov.; Fleischer, hišnik, s soprogo, in Hohenberger, bank. uradnik, iz Trsta. — Dr. Antonietti, c. kr. dvorni svetnik, iz Zadra. — Giorgis, trgovec, s soprogo, iz Pulja. — Giorgis, posestnik, iz St. Petra. — pl. Kankowsky, c. kr. okr. komisar, iz Maribora.

Pri **Slonu**: Morgan iz Brooklyna. — Kratler, Oberbauer in Vita, trgovci; Karrer, geolog, z Dunaja. — Schick, potovalec, iz Brna. — Fridrich, trgovec, s soprogo, iz Siska. — Suša, trgovec, iz Senožeč. — Maly s soprogo iz Bele Peči. — Zvagen iz Jesenic. — Weiss, profesor, z rodbino, iz Ljubljane.

Pri **Bavarskem dvoru**: Smerekar, c. kr. stotnik, z Dunaja. Skakoy, knjigovodja, s soprogo, iz Trsta. — Noe, doktor modroslovja, z rodbino, iz Gorice.

Pri **Južnem kolodvoru**: Weber, trgovec, iz Požuna. — Perhauz, trgovčeva soproga, z rodbino, in Merko, stražmeštova soproga, iz Trsta. — Malnarčič s soprogo iz Celja.

Pri **Avstr. carji**: Hahm, potov., z Dunaja. — Struckl, posestnik, iz Gorice. — Levičnik, učitelj, iz Železnikov. — Osobek, učitelj, iz Gorenjske. — Petrovec, učitelj, iz Čemsenika. — Struckl, učitelj, iz Cerklj.

Pri **Virantu**: Kreše, dekan, in Arko iz Kočevja. — Teran, župnik, iz Srednje Vasi. — Dremel, učitelj, iz Poljč. Grča, učitelj, z Hudega. — Bajer, učitelj, iz Brezovice. — Prijatelj, župnik, in Petrič, učitelj, iz Struge.

Umrli so:

Dné 9. septembra. Peter Thomann, kamnoseški mojster, 65 l., Dunajska cesta št. 19, pohabljen je jeter.

Dné 10. septembra. Marija Walland, gostinja, 75 l., Streliške ulice št. 6, prsna vodenica.

V civilni bolnici:

Dné 8. septembra. Jakob Kolenc, gostač, 60 let, opešanje. — Neža Gorenc, gostinja, 77 l., splošna vodenica. — Makso Schaubach, delavčev sin, 4 mesece, vnetje pluč.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Neb	Mokrina v mm
10. septbr.	7. zjutraj	733.65	12.8	vzh. sl.	d. js.	0.4
	2. pop.	732.84	18.4	„	p. js.	dež
	9. zvečer	733.71	12.6	„	d. js.	

Vožni red Rudolfove železnice, veljaven od 1. junija 1885. Ljubljana-Terbiž.

Postaje	Osobni vlaki			
	1. 2. 3. razred po noči	1. 2. 3. razred zjutraj	1. 2. 3. razred dopolud.	1. 2. 3. razred zvečer
Ljubljana, juž. želez. odh.	12.15	6.40	11.40	6.35
Ljubljana, Rud. želez. „	12.19	6.44	11.45	6.39
Vižmarje . . . . . „	12.29	6.53	11.55	6.48
Medvode . . . . . „	12.41	7.04	12.07	6.59
Loka . . . . . „	12.56	7.17	12.21	7.12
Kranj . . . . . „	1.12	7.31	12.38	7.26
Podnart-Kropa . . . . . „	1.30	7.48	12.56	7.43
Radovljica (m. p.) . . . . . „	1.49	8.05	1.14	8.—
Lesce-Bled . . . . . „	1.55	8.12	1.24	8.08
Javornik . . . . . „	2.16	8.29	1.46	8.25
Jesenice . . . . . „	2.27	8.39	1.57	8.33
Dovje . . . . . „	2.47	8.56	2.18	8.49
Kranjska Gora . . . . . „	3.16	9.21	2.48	9.11
Rateče-Bela Peč . . . . . „	3.31	9.37	3.03	9.24
Terbiž . . . . . prih.	3.48	9.55	3.20	9.38

Terbiž-Ljubljana.

	po noči	zjutraj	popol.	zvečer
Terbiž . . . . . odh.	12.36	7.28	1.10	6.20
Rateče-Bela Peč . . . . . „	1.01	7.44	1.30	6.39
Kranjska Gora . . . . . „	1.22	7.57	1.46	6.53
Dovje . . . . . „	1.55	8.22	2.19	7.19
Jesenice . . . . . „	2.23	8.41	2.43	7.41
Javornik . . . . . „	2.30	8.47	2.50	7.48
Lesce-Bled . . . . . „	2.56	9.06	3.15	8.13
Radovljica (m. p.) . . . . . „	3.03	9.12	3.22	8.21
Podnart-Kropa . . . . . „	3.27	9.29	3.44	8.44
Kranj . . . . . „	3.47	9.45	4.02	9.03
Loka . . . . . „	4.06	9.59	4.20	9.20
Medvode . . . . . „	4.21	10.12	4.34	9.34
Vižmarje . . . . . „	4.34	10.23	4.46	9.46
Ljubljana, Rud. žel. prih.	4.44	10.31	4.55	9.55
Ljubljana, juž. žel. „	4.50	10.35	5.—	10.—

Tržaška komercijalna banka

v Trstu.

Tržaška komercijalna banka vsprejemlje denarne uloge v avstrijskih bankovcih in državnih papirjih, kakor tudi v zlatnikih po dvajset frankov in se zaveže, kapital in obresti nazaj plačati v isti novčni vrednosti.

Ista eskomptuje tudi menice in daje preddatve (posojila) na javne vrednostne papirje in blago v gori omenjeni novčni vrednosti.

Vse operacije izvršujejo se po pogojih, ki so časoma naznačeni v tržaških lokalnih listih. (66) 36—17

Kleinmayr-jevi in Bambergovi knjigarni se dobivajo:

Josipa Jurčiča Zbrani spisi.

- I. zvezek: **Deseti brat.** Cena 1 gl.
- II. **Pripovedni spisi:** Jurij Kozjak, Spomini na deda, Jesenska noč mej slovenskimi polharji, Spomini starega Slovenca. — Cena 70 kr.
- III. zvezek: **Pripovedni spisi:** Domen, Jurij Kobila, Dva prijatelja, Vrban Smukova ženitev, Golida, Kozlovska sodba. — Cena 70 kr.
- IV. zvezek: **Pripovedni spisi:** Tihotapec, Grad Rojnice, Klosterski žolnir, Dva brata. — Cena 70 kr.

Jurčičevi zbrani spisi se dobivajo tudi v lične platnice vezani, vsak zvezek po 50 kr. več.

Kdor se želi po pošti naročiti, naj blagovoljno po nakaznici za poštnino pri vsakem zvezku 10 kr. priloži. (11) 35

Razno blago za pletenje in tkanje

dr. Gustav Jaegera

normalno perilo, nogovice, žoki, plavarske hlače, znojni telovniki, rokavice,

jopiči za gospé

ki se nosijo vrh obleke itd., v velikem izbiri in po najnižjih cenah pri

C. J. Hamann-u

Mestni trg. (52) 19

Saljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasno iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik učitelj.

12 pol v 8°. Mehko vezana stane 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg knjigotržnica v Ljubljani.